

Šrámkův Písek 2019 - blog

Zaznělo na debatě – Odborná porota, Modrovous

Vložil David Slížek v 25. 5. 2019 Přidat komentář (0)Přejít na komentáře

Výběrový záznam z diskuse o představeních. Text s neomezeným ručením omezeným.

Ojebad Praha: Odborná porota

Názory z publika: Vychutnal jsem si v podstatě každou větu, znám onu „příručku“ i souvislosti. Vadil mi drobný detail: přeřvaný reproduktor při projevu „pana Císaře“. — Užíval jsem si divadelní fóry, ale nejen je – bylo to hlubší představení, intelektuální, byla to pro mě rozkoš. — Soubor se tváří hodně divoce, ale jsou to hodné děti. Nepochopila jsem jen variaci na Cimrmana, tam mi spadl řemen. — Bylo to přesné, setkávám se s porotami, které jsou silně mizerné, bývá tam fůra lidí, kteří tam nemají co dělat. — Představení mě velmi bavilo, jsem asi jednou z potrefených hus a vede mě to k úvaze, jestli někdy jen tak neplkám. Problém mám se stavbou inscenace, chápu, že se pracuje s opakováním, ale přesto bych neměl mít pocit, že nevím, kam vede, jestli vrcholí a podobně. Druhým problémem mám s hereckým provedením, inscenace je autorská, ale když se na ni dívám, cítím ji jako prostou reprodukci textu. Zhruba do třetiny jsem s představením šel, pak mi přišlo, že po stránce hereckého provedení kulhá za autorským a režijním záměrem. — Soubor udělá z dramatických postav členy poroty, ale brzy od toho uteče a tento záměr bohužel není naplněný.

Tomáš Žižka: Doba se vyvinula od zásadních soudů a navádění k tomu, že poroty vytvářejí spíše prostředí ke komunikaci. Na začátku představení vnímáme adjustovanou předzvěst jakéhosi poradního

orgánu. A vedle toho se začne odehrávat něco jako realtime kompozice. Talking Heads hrají píseň Road to Nowhere, cesta nikam. Pak se zbourá čtvrtá stěna, a já čekám, že se mě představení začne víc dotýkat, ale najednou se mu spíš vzdalují. Intelektuálně mě zajímá, ale pocitově se mě přestává dotýkat. Na konci si s tím nevím rady – obrátil jsem slovo „uchopit“, které soubor používá, do „pít ucho“ – oni mi pijí ucho.

Tomáš Jarkovský: Tématem inscenace ve skutečnosti nejsou poroty. To je literární námět. Ale divadelním tématem je divadelnost samotná. To se souboru do určité části daří prozkoumávat na situacích. Je to sebeoslava divadelnosti, odehrávaná na pozadí plkání o divadle. Ale pak přicházejí situace, které s divadlem souvisí jen oslím můstkem – třeba improvizace, která je divadelním fenoménem, ale zde jde o prázdné gesto, o tom fenoménu se nic nedozvím a s porotou nijak nesouvisí. V okamžiku, kdy se boří čtvrtá stěna, nastává vrchol, ale pak se představení zase v podstatě zastaví.

Petr Váša: Potíž je v tom, že v „hekačí scéně“ se inscenace dostane do takových obrátek, že všechno další je oproti tomu jen jakási hříčka. Divák ale očekává, že inscenace bude dále gradovat. Zajímalo by mě, jak by představení vnímal někdo, kdo přichází zvenčí, trochu pochybuji, že by s ním šel – to ale neříkám kriticky. Jen je škoda, že inscenace nemá přesah třeba i mimo divadelní svět.

Sylvie Vůjtková: Zajímalo by mě, jak inscenaci mohou vnímat lidé, kteří neznají prostředí amatérských přehlídek. Potěšilo mě, když jsem shledala, že záměrem není kritizovat přílišnou intelektuálnost porot. Soubor je sám intelektuální a chytrý. Ocenila jsem, když soubor hrál s intelektuálním nadhledem ukázky ze své „hry“, které předtím strašně intelektuálsky kritizovala porota. Nadhled k sobě jako inscenátorům byl stejný, ne-li větší, jako k porotcům. Do přibližně třetiny představení se souboru dařilo diváky nalákat, potom už divák ví, co má čekat. V tématu ženské porotkyně nebo herečky soubor nabídl velmi zajímavá, univerzální témata, od kterých ale záhy ustoupil. Spíš než znalost prostředí přehlídek představení vyžaduje od člověka, aby měl rád intelektuální humor.

Vladimír Hulec: Je to skvělý nápad, dobře udělaný a zpracovaný. Přijde mi ale líto, že soubor čte texty, tvar by mohl být mnohem otevřenější. Druhá připomínka je, že soubor staví hodně radikální názor, ale konec inscenace je hodně umírněný. Za mé generace bychom všechno rozmlátili, soubor se jen tak „lehce pozvrací“. I Thálie by mohla být provokativnější.

Děvčátko a slečny, Kolegium hraběte Šporka, Jaroměř: Modrovous

Názory z publika: Rekvizita – trampolína – pro mě převálcovala zbytek inscenace. Když je rekvizita takhle výrazná, čekám, že podstata inscenace ji přesáhne. To se u mě nestalo. — Zmátlo mě, když přišla interakce s divákem, a čekalo se, že máme následovat postavu do jiné místnosti. Odstříhlo mě to od děje. — Měl jsem pocit naprosto úžasného hereckého zážitku, i jen odfouknutí vlasů mi přišlo naprosto přesné. — Do velice jemného děje mi trampolína sedla. Vadilo mi trochu vyměňování CD, byly tam zbytečné prodlevy. Hluchý byl i moment přechodu někam jinam. — Zdálo se mi, že představení od jiné reprízy, kterou jsem viděl, strašně vyrostlo, hlavně v mikrokresbě. Konec by mohl být silnější, aby mě zasáhl emocionálně. — Co bylo tématem? Pro mě bylo důležité, že jedna sestra zradí tu druhou a odejde. Jak je vidím v uzavřeném prostoru, je pro mě důležitější jejich vzájemný vztah než jejich vztah ke světu. Na konci mi přišlo líto, že se koloběh lépe neuzavřel. — Pro mě onen koloběh naznačovalo nenápadné těhotenské břicho matky. — Když soubor řekne, pojďme s námi do jiného prostoru, schválně jsem nešel a čekal jsem, co se stane. A v opuštěném, prostoru se nic nehrálo.

— Bylo to silné představení, měl jsem šanci si věci domýšlet. Viděl jsem tam „hopsání životem“, k tomu byla trampolína výborná. Řada silných okamžiků se týkala rozhodování. Silné bylo minimalistické herectví, které přinášelo maximální účinek. — Tématem pro mě byla láska k muži, která je biologicky nejmocnější a nejsilnější, všechny ostatní vztahy, i sesterský, jsou najednou málo. Mít svatbu je vrchol, za který se ale platí. — Klíčovou roli pro mě hraje klec trampolíny a pak také vztah matky – ona pouští Modrovouse, ona rozhoduje, ona manipuluje. Potřeboval bych víc vědět, jak je to s jejím těhotenstvím. Při přechodu do jiného prostoru se tento vztah najednou přestává řešit. To je pro mě problém, který mi komplikuje pochopení inscenace.

Tomáš Jarkovský: Předloha je báchorka, lidová pověst, urban legend. Charles Perrault ji převyprávěl. V inscenaci sledujeme příběh o Modrovousevi ve světě, který je bez mužů. Otec není, bratři neexistují, Modrovouse hraje matka z CD. Trampolína budí různé asociace, vedle ní sedí matka s těhotenským břichem – nabízí se tedy například, jestli nesledujeme dění uvnitř. Jedna dcera se narodí, druhou nechá uvnitř. Motivů, které vedou k nějakým společným tématům, je strašně moc. Herectví je v detailech obdivuhodně přesné. Pořád ale nevím, k čemu inscenace vede. Začíná se silným obrazem, který vede k řetězu asociací, postupem času mi ale zmizí do ztracena.

Tomáš Žižka: Co když je to celé o nechtěném těhotenství? Myslím, že celý příběh je o matce, a ne o jejích dcerách.

Sylvie Vůjtková: Matka iniciuje a manipuluje Modrovousem, kladla jsem si proto otázku, zda Modrovous vůbec existuje. Ale v druhém prostoru Modrovous existoval i bez matky. Při výkladu trampolíny jsme s porotou mluvili spíše o asociacích než o jednoznačném výkladu. Pro mě šlo o bezpečné prostředí. Svatba nebyla podstatná, probíhala ve stejném prostoru, v přítomnosti sestry. Až zvědavost, která přiměla dívku opustit trampolínu, ji přiměla k rozhodnutí udělat něco bez sestry. Scénografie funguje symbolicky, opuštění trampolíny je pro mě zásadní. To, že sestry jsou v prostoru stále spolu, ale zároveň se situace mění, může být matoucí.

Vladimír Hulec: Inscenaci si každý interpretuje přes své vlastní zkušenosti. Viděl jsem inscenaci dvakrát. Poprvé jsem vnímal úplně jiný výklad – diváci šli jistou poutí s dívkou do druhé místnosti a už se do prvního prostoru nevrátili. Dnes jsme viděli radikálně odlišné řešení, které vede k úplně jiným konotacím. I poprvé jsme došli k tomu, že inscenaci jinak vnímají ženy a jinak muži.

Petr Váša: Nezapomeňme chválit. Například svatební rituál na trampolíně pro mě byl ohromný zážitek. Největší otázka pro soubor je, zda to, že tady debatujeme hodinu o tom, o čem inscenace je, je situace, do které se chce soubor dostat. Zda by mu neprospělo určité zjednodušení.

Zaznělo na debatě: Měsíc, Dva světy, Postýlka, Figura cum figuris

Vložil David Slížek v 25. 5. 2019 Přidat komentář (0)Přejít na komentáře

Výběrový záznam z diskuse o představeních. Text s neomezeným ručením omezeným.

Inverze, ZUŠ F. L. Gassmana, Most: Měsíc

Názory z publika: Hodně se mi líbila rytmičnost, představení bylo autentické a chytře udělané. — Pro mě to byly výpovědi tří děvčat o určité éře jejich života. Věřila jsem jim a zaujaly mě, i když tam mám určitá ale. Nemohla jsem se třeba ztotožnit s pohybovými kreacemi, které byly jako dramatařské etudy, nechápala jsem, proč je tam mají. — Mně přišlo, že ten pohyb nebyl úplně navážno, že měl ukázat, že všechny herečky studují pedák a trochu si z toho dělají srandu. — Některé pohyby šly s významem, jiné ne. Nebyl jsem si jistý, proč tam byly. Pořád jsem ale přemýšlel, jestli budou jíst chleba, který ležel na zemi. Některé věci pro mě nebyly zdůvodněné. — Rozumím použitým prostředkům i osobní výpovědi, ale nedorazila ke mně, něco mi chybělo. Možná energie, nadšení, nevím, prostě něco celkově nezajiskřilo. — Výsek z deníků jsem bral jako poměrně šťastnou volbu prostředku, jak hledat smysl.

Petr Váša: Představení mi beze zbytků připadalo výborné. Přišlo mi to jako návod k zenové meditaci: bedlivě sledujete své myšlenky, ale nijak se s nimi nezotožňujete. Představte se, že byste souboru dali své zážitky a herečky by je takto zpracovaly. Jsem vděčný, že herečky do inscenace nevnášely psychologizaci. Slečny mají smysl pro formu; rytmus a výstavbu vnímají jako něco samozřejmého.

Tomáš Žižka: Hledal jsme důvod, proč v představení jde o deníky. Vlastně se neděje skoro nic, banalita se třísťí do nějakého pocitu. Chápu, že někdo v publiku mohl vnímat pocit jistého zmaru, negativismu, demontáže dne. Interpretkám jsem bohužel až na výjimky nevěřil autenticitu, vypadalo to, jako by představení bylo hrané „podle budíku“. Byla tam určitá muzikálnost, vrstvení rytmiky dne, ale nepochytil jsem významy.

Tomáš Jarkovský: Struktura je rafinovaná, expozice jednoduchá, daří se i nakládání s postavami, s jejich charakterizací přes předměty. Zvolená forma ale vyžaduje schopnost jednat slovem, jako když se vytváří rozhlasová kompozice. Problém je, když u tak minimalistického konceptu vypadne srozumitelnost a kvalita jednání slovem, které musí být nějak barevné.

Vladimír Hulec: Mám rád dokumentární a osobní divadlo. Dívky ukazují vzájemný vztah, svět mezi sebou, dokážou se tolerovat a respektovat jedna druhou, i když si někdy ubližují. Možná by představení působilo víc, kdyby byly krutější. Choreografe nemusela být takto nesmělá, mohlo jít to propracovanější číslo.

Sylvie Vůjtková: Chápala jsem, proč si soubor zvolil tuto formu, chtěla jsem s představením jít, ale nešlo to. Odstup byl ve dvojí formě: primární, z pozice inscenátorů, kteří chtěli nechat chladně vyznít deníkové záznamy, aby si je interpretoval sám divák. Ale byl tu také odstup hereček od inscenace, kdy u jedné herečky byl její vstup angažovanější o stupeň výše než u ostatních. A když nešla energie od všech hereček, propracovaná kompozice z inscenace o to víc „koukala“ a to mi trochu bránilo se chytit. Měla jsem problém s autenticitou, neměla jsem pocit, že herečky opravdu chtějí něco sdělit za sebe, někdy to vypadalo až roboticky.

Soubor: Je to pro nás způsob, jak nakládat s deníkovými záznamy. Je to laboratoř, experiment, jak je zdivadelnit tak, abychom neříkali jen, že je všechno špatně, ale hledali další různé klíče. Byli jsme dnes asi dost nervózní.

Umělecký soubor Bílá holubice, Ostrava: Dva světy

Názory z publika: Představení jsem viděl podruhé. Líbí se mi mimo jiné to, že tanečnice a herec si řeší věci, které v prvním plánu nejsou vidět. Je to umělecké dílo v tom smyslu, že je poměrně jasně rozdělená forma a hledání obsahu. Na pozadí formy si tanečnice řeší problémy, kterým třeba my ani nerozumíme. — Když se na začátku zhaslo a přeběhla herečka, bral jsem to jako lapsus. Ale možná by to tam mělo být pokaždé. Takle situace pro mě najednou dostala obrovský význam, spojilo se mi to, že bychom někdy mohli pomoci, ale máme své problémy, a problémy druhých jsou až další v pořadí.

Sylvie Vůjtková: S tímto souborem mám osobní pracovní zkušenost a strašně si cením toho, co dělá. Přemýšlela jsem o tom, co jsou ony dva světy, co se děje v situacích mezi dvěma osobami. Jestli je to pomáhající a handicapovaný nebo to, co by tělo chtělo, ale nemůže. Občas jsem v tom ale tápala. V popředí mi dnes víc stála choreografie, místo příběhu a vztahu. Dalo by se více pracovat například s tím, že handicapovaný tanečník se nemůže vyjadřovat pohybem tak, jak bych chtěl. Ze vzájemného dialogu nejvíce rozkvetla třetí situace, kde byl moment zrcadlového tance, kdy handicapovaná působila šťastněji než zdravá tanečnice. Byla to nádherná myšlenka. Tematicky měl soubor výborně zaděláno, ale choreografie to dnes trochu přebila. Ztrácela jsem se v tom, co mi vlastně soubor chce říct.

Tomáš Jarkovský: Vlastně jsem v inscenaci neviděl žádný vztah, jako byl ukázaný začátku.

Choreografie postupem času sklouzne do určitého klíše, mobilní a imobilní svět nevstupují do žádného silného vztahu. Jemné věci se pak ztratí v estétské formě, která působí vyprázdněně.

Tomáš Žižka: Inscenace jde po obrazech, je to až filmové scénování, jde se do blackoutu. Expresivní choreografie je až přepálená na úkor jemných gest. V některých situacích se ale odehrávají zázraky, na které je dobré si počkat.

Petr Váša: Inscenaci jsem viděl podruhé a sledoval jsem změny, kterými prošla. Velmi se mi líbí pojetí tance. Soubor nás napíná začátkem, kdy jsou náznaky kýčovitě hudby. Pohybuje se na hraně mezi výrazovým tancem a pantomimou, a mě to baví. Po rozehrání se člověk připraví na velké emoce, na to, že bude představení o postižených, ale pak si uvědomí, že bude o těch pomáhajících a o jejich vztahu. Moment zrcadlení umožňuje představit si třeba to, jak by bylo na vozíku nám. Na konci přemýšlím o pomáhání obecně. Bylo zajímavé vidět představení bez původních rekvizit, přijde mi, že bylo méně srozumitelné, ale celkově lepší. Myslím, že poslední výstup byl už trochu navíc.

Vladimír Hulec: Představení se mi trochu rozpadalo na tři jednotlivé choreografie, které každá ukazují něco trochu jiného. Třetí výstup byl pro mě nejzajímavější v tom, že ukazoval možnosti pohybu ve dvou různých tělech.

Kufr a Kohout, Štramberk: Postýlka

Názory z publika: Bylo to autentické a dojemné, dostal jsem odpověď na otázku, proč moje děti kdysi dávno křičely. Bylo to asi nejlepší desetiminutové divadlo, které jsem kdy viděl, byl jsem nadšený. — Roztomilá hříčka, zkoušel jsem si představit, jestli by šla genderově obrátit, ale asi nešla. — Pro mě to byl můj život a pozoroval jsem, jak moc si představení užívaly čerstvé maminky. Spojení matky s klecí bylo výborné, moc děkuju. — Jako otec jsem prožíval něco podobného, představení nebylo jen pro matky.

Tomáš Jarkovský: Inscenace působí na svou délku mnohem větší, není to jen hříčka. Vystačí si se silným momentem zrození a pak s momentem opuštění postýlky a návratem. Repetitivní struktura stačí na to, aby se vyprávěl silný oblouk mateřství přes únavu, depresi až k jeho přijetí. Strašně rád bych představení viděl na Loutkářské Chrudimi, protože ukazuje cestu, jak dojít k loutkářskému principu tak, že si o něj divadlo samo řekne. Je to vlastně výsostně loutkářské představení.

Vladimír Hulec: Divadelní prostředky jsou voleny přesně a ostře, je to takový komiks na jevišti. Inscenace má všechny atributy, které mít má.

Tomáš Žižka: Obrazovost mi přišla velmi vtipná, byla to klipová záležitost. Odehrávaly se tam vtipné paralely – kdy je to matka a kdy dítě. Herečka drží čisté gestické formy i temporytmus. Je to jako písnička, ve které se i refrénuje. Bylo by pro mě velice zajímavé sledovat, jak by příběh pokračoval dál.

Sylvie Vůjtková: Kromě hezké jednoduché obrazivosti jsem ocenila kombinaci beznaděje a humoru. Líbilo se mi, jak se postupem času proměňovalo spojení matky a dítěte.

Petr Váša: Představení jsem viděl podruhé a dal bych si ho znovu, dvakrát, klidně třikrát. Vždycky, když máte nápad na těžkotonážní hru, vzpomeňte si na Báru a zamyslete se nad tím, jestli to nejde udělat v deseti minutách. Tato miniatura má parametry divadelní hry – je tam expozice, krize, katarze. Matka prodělá v deseti minutách vývoj. Pečlivě vybrané jsou i role radících kamarádek a doktorky – jde o jasné typy. Pokud bychom představení chtěli dotáhnout k dokonalosti, možná by šlo lépe intonovat závěrečné poslání s tím, že jde o verše.

D.R.E.D., Náchodsko, Kladsko, Pražsko: Figura cum figuris

Názory z publika: Smrt je velké téma, viděl jsem řadu divadelních kusů, které se smrtí zabývaly. Snažil jsem se zjistit, jaké poselství mi inscenace přináší. Našel jsem je v tom, že smrt je jediná motivace, kterou máme k pohybu. Představení pro mě bylo dojemné a děkuji za ně. — Soubor mě vždycky

zajímá, ale dnes to bylo málo provokativní a cudné představení. Chápu, že chtějí bourat zavedené myšlenkové systémy. Mrzí mě, že neudělají krok, aby zbourali myšlenková kliše, kterých je v představení hodně. A nesouhlasím s tím, že umění je mrtvo! — Ondřej Pumr byl vždycky extravagantní, ale obvykle mě zaujal jen něčím. Tohle představení se mnou ale hnulo. Dlouho jsem se s ním nemohl smířit, ale nakonec jsem se s ním ztotožnil. — Byl to komplexní zážitek, který souboru ne vždycky vyjde. Byl jsem nadšený s tím, jak se všechny složky propojily, včetně decentní, ale rafinované hudby. Mám umělecký zážitek. — Byla jsem hodně ráda, že to nebyla jen provokace. Byla jsem hodně zasažena a mrazí mě z toho. — Myslím, že to provokace byla, ale vnitřní. — Pro mě představení končilo odchodem herců, vycházení ze sálu mi najednou přišlo trochu odjinud.

Tomáš Žižka: U D.R.E.D.u jsem vždycky rád, že na divadlo myslí jako na událost, ne jen jako na představení. Líbila se mi polemika s tím, co je základním kamenem divadla. Myslím, že divadlo ji občas opomíjí. V představení se objevují reminiscence na posvátnost místa. Byl to pro mě úkaz tance smrti, který nehledá definitivu konce, ale pokračování, předávání určitých tradic. Rozumím tomu, co soubor myslel závěrečným průchodem přes nahá těla, cítíte fysis, kontakt s cizím tělem. Myslím, že by divák měl být konfrontován, projít takovým očistcem. Je to tvar, který vycizelovaně pracuje s prostorem. Petr Váša: Když si představím představení bez jeho konce, ale i bez začátku, myslím, že by mohlo být lepší. Mimo jiné mě na něm velice baví napětí, člověk neví, jestli to je blasfemie nebo ne, zda jde o parodii náboženství, nebo vytváření vlastního kultu. Myslím, že jsme si mohli uvědomit, že jakákoli slova, která říkáte s patřičnou naléhavostí, jsou magická a obřadná. Bral jsem to jako exkurz ke kořenům religiozity.

Tomáš Jarkovský: Konec mi přijde v logice věci, je to příklad nedoslovenosti, která je ale dostatečně silná a váže se k tématu. Zábavné mi přijde napětí „mezi obsahem a hovadinou“. Řada momentů působí jako vtip, ale přes absurditu se v nich zrcadlí princip. Podobně pracují Monty Pythons. Vzpomenul jsem si na mýtus o Sisyfovi, je to jakási polemika s představou, že naděje může být obsažena jen ve vzkříšení a zmrtnýchvstání, že nemůže být obsažena sama v sobě.

Sylvie Vůjtková: Rámec úplně chápu a v souvislosti s koncem mi byla líto jen jedna věc. Přes celé představení jsem si došla k tomu, že jsem přistoupila na hru a měla jsem chuť přispět. Přišlo by mi tedy lepší, kdyby mě nepřesvědčovali napřímo, ale nechali na mě, abych se sama rozhodla.

Vladimír Hulec: Představení má strukturu a myšlenkovou kompozici, je to dospělé divadlo, které ví, co chce. Nahé formy divadla mě zajímají a vždycky je otázka, jak se k tomu performeři postaví. Tady byli někteří oblečení a někteří ne, jako by proklamativně ukazovali, že každý má hranice jinde a s nimi předstupuje před diváky a před boha.

Zaznělo na debatě: Než hanba začne fackovat druhé, Nepřítel lidu, A lidé žijí. Abdul

Vložil David Slížek v 25. 5. 2019 Přidat kometář (0)Přejít na komentáře

Výběrový záznam z diskuse o představeních. Text s neomezeným ručením omezeným.

LÁHOR/Soundsystém: Než hanba začne fackovat druhé

Názory z publika: Až do prvního zpěvu jsem si říkal, to je absurdní drama podle Havla. Pak jsem ubral toho Havla.

Petr Váša: Představení jsem viděl ve Valašském Meziříčí, kde se mi velice líbilo. Souviselo to s tím, že jsem seděl vepředu a dobře jsem rozuměl. Dnes se mi zdálo, že nemělo takovou energii. Stavba, jak se vyvíjejí situace, dnes byla těžkopádnější. Zápletka mi ale připadá úžasná. Výborné také je, že dětští herci rostou, ve Valmezu třeba nedošlo na scénu s kung-fu a podobně. Dnes nezafungovaly improvizované opery. Léta mě dojíímá, jak soubor dokáže pracovat s banalitou a ztělesňovat ji. Dnes jsem měl pocit, že v situacích hledá to největší klišé a tím startuje gradování grotesky. Řada scén ale vyzněla napůl. Nápady jsou výborné, ale jejich zpracování bylo polovičaté. I když to soubor popírá, vidím v jejich inscenaci principy charakterů z comedie dell'arte.

Tomáš Žižka: Je to paradox. Inscenace myslím funguje lépe na menším prostoru (třeba ve Valmezu) než tady. Když jsem Láhor viděl na praktáku 6×2 metry, byl soubor sevřenější a přesnější, nevím, jestli větší prostor vlastně neškodí. Platí to i u příchodů a odchodů. Zápletka mi dnes přišla strašně placatá a banální. Nebyla vyjasněná teritoria a představení bylo přesólované.

Vladimír Hulec: Jde z velké části o improvizaci, soubor má modelovou situaci, kterou pak aktuálně na jevišti vytváří. Někdo tuto estetiku přijme a někdo ne. Soubor se dost často sejde až těsně před představením, je to risk, který někdy vyjde a někdy ne. Dnes nevyšel. Někomu se ono zhmotněné trapno, které se před námi až obludně odehrává, může líbit, někomu ne. Přijde mi, že soubor nezvolil dobrou výchozí situaci, groteska vysmát se klaunům možná souboru nesedí. Pointa mi přijde hodně slabá, čekal jsem, že se ještě nějak rozjede. Posun vidím v rozjezdu hudební složky, ale přijde mi

malý, soubor mohl dojít ještě dál. Děti na scéně jsou odvážný krok, který komunitní divadla často používají, tady děti fungovaly celkem svobodně.

Sylvie Vůjtková: Na začátku jsem vnímala velký příslib základní situace: zdravotní klauni. Pak to pro mě bylo trochu zklamání. Soubor něco nastolil, a pak od toho utekl, aby přišel s nějakým univerzálním řešením. Postava vedoucího, postižená americkým korporátním světem a řečmi o pozitivní motivaci, mě bavila. Čekala jsem, že podobně budou fungovat i postavy psychologa a právníka. Když jsem soubor viděla dříve, byl na sebe mnohem víc naladěný. Dnes jsem vnímala situační nejistotu.

Tomáš Jarkovský: Těžko snáším improvizace, které jdou čistě po gagu. Soubor se ale pokouší vytvářet absurdní situace. S napětím sleduju, jestli se podaří i z úplné kraviny vytvořit zajímavou situaci. Z tohoto úhlu pohledu jsem si představení užil. Zvolenou zápletku klaunství jsem vnímal jako metakomentář k tomu, co soubor dělá – jako by to byl tak trochu bilanční pohled.

Soubor: V posledních letech jsme poměrně důsledně na začátku vymysleli téma, prostředí a pracovali jsme důsledně na tom, kdo jsou postavy a co spolu zažily. A potom jsme si dali deset až patnáct bodů, které za sebou musí jít. Byl to jen krok od toho nacvičit normální činohru a udělat ji pořádně. Teď jsme si řekli, že si uděláme větší freestyle, že si neřekneme, kdo jde na scénu a kdy a co tam řekne. Šlo nám o portrétování vztahů mezi postavami, tento průzkum byl pro nás důležitější, než kdo je otcem dítěte. Dnes to ale tolik nevyšlo, témata se nám nepodařilo prokreslit, vyšla z toho víc určitá telenovela.

VTAHU, Brno: Nepřítel lidu

Názory z publika: Soubor se velice úspěšně pokoušel o stylizaci, která je na první pohled nepřirozená, ale kterou udržel. Cítil jsem z toho rozkošný estetický zážitek. Navíc nasadil na klasiku, kterou respektuje a naplňuje. — Úprava pro mě byla nesmírně zajímavá, estetický zážitek byl umocněný ještě dnešním dnem, kdy vrcholí evropské volby, téma bylo strašně současné. Mohlo by působit plakátově, ale v tomto způsobu inscenování se to nestalo. Jediný problém jsem měl u kostýmu doktora. — Na podkladu klasického textu dokázal soubor najít zajímavé prostředky – ať už dramaturgické či herecké. Měl jsem z představení velkou radost. Nicméně slovo pořad vládne, postupně mi z představení vytrčila až určitá plakátovost.

Tomáš Jarkovský: Je mimořádně obdivuhodné, jakým způsobem soubor svůj scénář realizoval. Myslím si ale, že je to velký plakát. Některé příležitosti směrem k apelativnímu tématu zůstaly neproměněné. Už na Ibsena je to docela přímočará hra. Ústřední dvojice je ale zajímavá a daleko rozpornější, než nám soubor předvedl. Situace jsou pak trochu placaté, motivace postav jsou zploštělé oproti tomu, co text nabízí, sdělení je přímé, asi se na něm shodneme, ale nevybudí žádnou emoci.

Tomáš Žižka: Stylizace pomáhá v začátku, v expozici. Pak ale dojde k vystřílení scénických efektů. Soubor by mohl být k divákům více antagonistický a přitom počítat s tím, že někteří diváci s tím nepůjdou.

Petr Váša: Zacházení se scénickými prostředky bylo úžasné. Pak to ale pro mě ve spojitosti s tématem začal být problém. Od určitého okamžiku začne být představení předvídatelné. Chybí něco, co by překvapovalo.

Sylvie Vůjtková: Oceňuju, jak soubor přistoupil k tématu dramaturgicky, i ke scénografickému řešení. Ale obrat Tomáše pro mě nebyl dostatečně zmotivovaný. U Ibsena je to rozepsáno více průběžně, tady byla velká zkratka. Soubor přistoupil ke zdvojení médií, rozdělených na pravici a levici. Obě

skupiny novinářů ale pro mě byly stavěné stejně, nechápala jsem, proč tedy ono zdvojení soubor použil.

Vladimír Hulec: Je to názorové, politické až agitační divadlo. Hru nedávno inscenovali dva současní režiséři, kteří došli k podobnému závěru jako tento soubor – k diskusi s diváky. Soubor by se nemusel bát vyzvat diváky k větší diskusi, k větší angažovanosti.

Tomáš Jarkovský: Když chcete vyvolat diskusi, musíte situace zkomplikovat, ne zjednodušit do jedné teze.

Petr Váša: Nebyl jsem si ale jistý, že soubor skutečně chce, aby lidé skutečně šli k mikrofonu a zapojili se do diskuse.

Ted', nádech a let', Pardubice: A lidé žijí. Abdul

Názory z publika: Silný příběh ve slabším provedení. — Pro mě to není divadlo, ale vyprávění, byť velmi zajímavé a vynikající. — Oceňuju vynalézavost v práci s předměty, která podtrhla hlavní linku. — Já měl naopak s předměty problém. Někdy mi to přišlo neumětelské. Chtěl bych, aby nebyly jen doprovodem, ale aby šly nad to, co se dělo. — Předměty jsou dvojího druhu – jedny, které nejsou personifikované, se používají běžným způsobem. Když s nimi ale soubor zachází jako s loutkami, působí to možná až zbytečně. Vyprávění na divadle mám rád. Problém ale je v tom, že soubor má rezervy ve způsobu vyprávění, je to mechanické, není vypracované, řadě věcí jsem nerozuměl. — Pro mě to byl silný zážitek. U takhle silné výpovědi je otázka, jestli by technika onu syrovost nezničila. — Viděla jsme představení v Hradci a vůbec jsem neměla potřebu řešit loutky nebo způsob řeči. — Pro mě byl příběh nabízen bezbarvě, ale tím jsem dostal odstup od textu, který je prosycen emocemi.

Tomáš Žižka: Každá z částí triptychu, který soubor uvádí, je vedena jinak v tom, jak se pracuje s onou událostí. Vzpomněl jsem si na film Bohové musí být šílení, kde domorodci v Africe dostanou lahev od Coca-Coly a neví, co si s ní počít. Přišla mi zajímavá pokora s onou zavařeninou, s křehkostí, s cihlou a sklem. Jsou to momenty, které se dají nazvat akcionismem. Spontánně je to pro mě výpověď, zpráva z cest, se všemi šumy a přešlapy, ale pro mě veskrze pozitivní. Měl jsem prostor k tomu začít si prožitky vytvářet a dotvářet sám, nejen slovem, ale pozorností nad objekty, které mají svou paměť. Jde o objektové divadlo.

Sylvie Vůjtková: V první třetině jsem bojovala s monotónností a s prací s časem. Pak se mi to ale v hlavě přepnulo a najednou jsem se od potenciality dramatičnosti příběhu přepnula do vnímání skrze sebe. Ta zdlouhavost a monotónnost mě uvedla do ještě většího kontrastu s všednodenností příběhu a vytvořila ještě větší zážitek. V příběhu pro mě byla přítomná neskutečná motivace pokračovat přes válečné hrůzy dál.

Vladimír Hulec: Così, co jsme zažili v Hradci, kde hrála jiná herečka, se tady nepodařilo úplně zopakovat. Představení také proměňuje prostor, ve kterém se odehrává.

Tomáš Jarkovský: Soubor nevnímám vůbec jako herce, je to pro mě otevřená hra. Soubor si vytvořil svůj vlastní svébytný žánr, který je pro mě i čistě esteticky zajímavý. V tomto představení si ale škodí délkou expozice. Příběhy mě začínají více zajímat tam, kde se dostávají ke konkrétní dvojici nebo k dětem. Tam vím, že jsou autentické, že se k nim pojí konkrétní předměty a osudy. Petr Váša:

Představení mi přišlo obdivuhodné. Měl jsem ale potíž se na ně napojit pocitově. Měl jsem pocit, že mi všechno jde „přes hlavu“. Pochopil jsem, že tento žánr má svá vlastní pravidla, ve kterých se soubor suverénně pohybuje. Přemýšlel jsem, proč soubor vypráví právě tyto příběhy, proč z přešle utrpení

vybírá právě je. Pak jsem pochopil, že jde o to, jak se velké dějiny posunou do dějin konkrétních rodin a lidí.

Zaznělo na debatě: S Jindrou, POEM MACHT FREI, No Time For Losers, Do werstehst mich, nicht war?

Vložil David Slížek v 26. 5. 2019 Přidat kometář (0)Přejít na komentáře

Výběrový záznam z diskuse o představeních. Text s neomezeným ručením omezeným.

Dočasně pevný spolek Svitavy: S Jindrou

Názory z publika: Představení mě strašně potěšilo a dojalo, děkuju. — Taky se mi moc líbilo. Není to jen vzdání úcty Jindrovi Pevnému, ale skrze obrazy a co v nich našli je představení také hodně o samostatných inscenátorech.

Sylvie Vůjtková: Nebylo to vzdání holdu, ale přístup, jak se nechat inspirovat čtením děl Jindřicha Pevného. Inspirace uměleckým dílem podněcuje kreativitu jednotlivých členů souboru. Chci pochválit dramaturgii, výběr a řazení vybraných „malých představení“ z jednotlivých obrazů. Vznikl tam pro mě i hrozně hezký dialog obrazů a tematických posunů. Projevovala se osobnost tvůrců a zároveň čtení obrazů očima interpretátora. Pro někoho je důležitější impresie, tak to chtěl ztextovat a zhudebnit, možnosti interpretace jsou ale strašně široké.

Tomáš Žižka: V Evropě máme trochu problém s tím, jak se vypořádat s rituálem loučení a odcházení. Jsem rád, že tady tato událost jakéhosi společenského nebo komunitního charakteru proběhla.

Vladimír Hulec: Byla to událost, možná setkání, rozjímání, svátek. Jsem rád, že se v představení prolínaly různé divadelní směry až do té míry, že nemusíme přemýšlet, jestli vidíme pohybové divadlo, loutky nebo činohru.

Petr Váša: Představení se mi moc líbilo. Soubor je tak dobrý, že si dá záležet, aby v představení nebylo nic laciného, aby to bylo důstojné loučení s kamarádem. Líbilo se mi, že se výtvarno stalo centrem výpovědi. Soubor postupuje tak, že v prvním kroku vytvoří atmosféru, pak v druhém kroku přijde s výborným nápadem – a tady by řada souborů skončila. Ale tento soubor udělá i třetí krok, přijde s dalším posunem, který vás úplně unese. Cítil jsem se jako návštěvník v zemi, kde jsem hostem, a dostanu průvodce, který mi o ní řekne všechno podstatné.

Tomáš Jarkovský: Zúčastněné soubory mají podobnou poetiku, pohybují se na hraně poetismu či lyrismu. Připadá mi to, jako by byli všichni z jedné fary. V jednotlivých obrazech jsou ale velmi konkrétní, takže i když mi jejich poetika není úplně blízká, dokážou mě vždycky odzbrojit. Jen mi nepřišlo čistě psychologicky dobré končit blokem písniček.

Tvoje Bába, ZUŠ F. L. Gassmana, Most: POEM MACHT FREI

Názory z publika: Jsem strašně rád za výběr prostoru, přišel mi úžasný, působil stísněně, a zároveň měl poetičnost, přišel mi pro inscenaci velmi přesný. — Představení mi připadalo z velké části jen jako konstatování, že válka je zlá a koncentrák je svinstvo. Rozpory básníka, který byl problematický i uvnitř židovské komunity, zůstaly nevyužité. — Na začátku soubor zmiňoval Palestinu, tak jsem se těšil, že bude řešit aktuální konflikt, ale pak se o tom vůbec nehrálo, což mi přišla škoda. — Každý rok

vidím dvě až tři inscenace o holocaustu a drtivá většina pracuje s kufry, deníky a některé tyto prostředky se už stávají klišé. Tady jsem ten pocit neměl, i když onen deníkový princip, končící smrtí, k tomu směřuje. V látce myslím bylo daleko víc možností, které se daly využít pro popsání vnitřního života a rozporů hlavního hrdiny směrem ke společnosti.

Tomáš Žižka: Jsou filmové lokace, kde je místo kulisou dění, jeho ilustrací. Tady bylo místo vytipováno velmi dobře, ale podle mě soubor nedocenil úžasnou výšku, která v prostoru byla. Soubor na mě také působil, jako by byl za čtvrtou stěnou, nevyužil všechny možnosti místa. Prostor zůstával kulisou a nebyl vytěžen. Je rozdíl mezi uměním místa a uměním z místa. Každá lokace jinak zní, má jiné šepoty, dnes třeba zvenčí vstupovaly zvuky sekání trávy, hlasy dětí a podobně. Za představení děkuji.

Petr Váša: Představení jsem viděl v Mostě a velice mě zajímalo, jak bude fungovat v jiném prostoru. Zpočátku jsem tomu moc nevěřil, ale nakonec jsem měl ještě intenzivnější zážitek než poprvé. Místo bylo vybráno výborně. Prostor na mě působil skoro až hrůzostrašně, když jsem slyšel zvuky ulice, říkal jsem si, nojo, takhle se to asi dělo, někoho zatklí přímo na ulici. Jakkoli se mi představení líbilo, narozdíl od Mostu mi – v kontextu jiných inscenací, které jsme tady viděli – přišlo vlastně konzervativní.

Sylvie Vůjtková: Představení pro mě bylo víc zprávou než tlumočením vašeho zážitku, proč jste se tématu věnovali. Osobní zážitek je podle mě vlastně nutnou podmínkou, proč se tomuto tématu věnovat. Soubor mi tlumočil nějaký text, přes text také diváci inscenaci vnímali. Ale chyběl mi zážitek, co mi tím textem chtěl soubor říct.

Tomáš Jarkovský: Představení na mě působilo formálně a vyprázdněně, chvílema jsem měl pocit, že vidím i klišé spojená s dramatickou výchovou nebo divadlem poezie. Osobní příběh básníka pro mě nebyl dostatečně sdělováný. Je zajímavé, že tady nikdo nemluvil o malování na stěnu. Je to velice zajímavý prvek, prostor se jím mění a může zůstat proměněný i po skončení představení. Je ale možná škoda, že nápisy na stěně nejsou vůbec osobní.

Vladimír Hulec: Prostor byl šťastně zvolený a performanci velmi pomáhal. Představení by možná pomohlo větší akcentování vzpomínek členů souboru na návštěvu Terezína, které byly rozvěšeny v prostoru.

Jakub Hulák: Na Nahlížení na mě inscenace velmi silně zapůsobila, jednak prostorem, jednak osobním zaujetím. Dnes byla mnohem slabší, měl jsem občas pocit, že byla více formální, chyběla mi vnitřní motivace členů souboru, proč nám text předávají. Otázkou pro mě je, zda k tomu nepřispěl i zvolený prostor.

Mrož v krabici, Soukromá ZUŠ Trnka, Plzeň: Do werstehst mich, nicht war?

Vladimír Hulec: Interpretace představení hodně záleží na tom, kdo je jaký divák, a jak je ochotný je přijímat. Výchozím bodem byly povídky Franze Kafky a soubor se snaží z autorova světa vytvořit situace a předat své zážitky divákům. Četl jsem to jako ukázky z absurdního světa. Představení se pro mě přetavilo v cvičení v jevištní přítomnosti herců na jevišti.

Tomáš Žižka: K oné kafkovské proměně docházelo na hraně mezi scénou a zákulisím, což mi přijde jako velmi zajímavý klíč. Inscenace by se dala nazvat dramatickou propedeutikou.

Petr Váša: Představení se mi moc líbilo. Když divák po začátku pochopí, jak se bude představení vyvíjet, začne si kontrolovat, jestli herci ze zvolené stylizace nevypadnou. A soubor skutečně nepolevil ani na vteřinu. Na konci jsem byl vlastně dojatý. Soubor postupuje tak, že rozmontuje jednouché téma

a pak ho složí podruhé tak, že si divák připadá, jako by je viděl poprvé. Představení mi přišlo jako workshop odcizení pro začínající Kafky.

Tomáš Jarkovský: Představení pro mě bylo zajímavé v kontrastech toho, co jevištní prostor dělá s naprosto běžnými pohyby, jak jeviště začne okamžitě člověka proměňovat.

Sylvie Vůjtková: Strašně jsem si užívala jevištní obyčejnost, šel na mě z ní Kafka, to, že realita všedního dne je vlastně nepřežitelná. Herci jsou schopní na jevišti autenticky existovat. Některé momenty pro mě neměly přesnou tečku, což mi přišlo hodně líto.

JAMKA – drumka, Svitavy: No Time For Losers

Petr Váša: Viděl jsem energický politický kabaret a měl jsem několik výjimečných zážitků. Přemýšlel jsem o tom, jestli je možné udělat politický kabaret, který by nezastaral v čase. Soubor mě přesvědčil, že ano. Mrzelo mě, že představení nebylo o trochu delší a hned bych se na ně podíval znovu.

Vladimír Hulec: Cítím v představení potenciál, jak s jednotlivými prvky ještě víc pracovat. Nebál bych se do toho víc šlápnout.

Sylvie Vůjtková: Nezvídala jsem se bavit, protože mě představení brzy začalo strašně štítat.

Prostředky, které soubor zvolil, totiž bytostně odpovídaly tomu, o čem soubor mluvil, a co mě strašně rozčiluje.

Tomáš Jarkovský: Je to mimořádně šťastný způsob, jak k politickému kabaretu přistupovat.

Představení jsem si moc užil.

Inverze: Měsíc: jemné hledání (jemného) smyslu

Vložil Petr Odo Macháček v 25. 5. 2019 Přidat komentář (0)Přejít na komentáře

Tři slečny zhmotňují a zpřítomňují takové to (námi všemi zažívané) nejasné plavání v otázkách po smyslu; smyslu konání, smyslu vztahů, smyslu hledání, smyslu čehokoli.

Čtou deníky, různě stylizovaně vyslovují útržky z deníků; fakta se mísí s úvahami.

Možná jsem letos pod vlivem nějakých drog, ale připadá mi, že i v této inscenaci – stejně jako ve třech (včetně nesoutěžní) včerejších – byla šťastně zvolena sada hereckých stylizací, přístupů, která šťastně odpovídá založení a přirozenosti akterek; byly na sebe dostatečně náročné a zároveň nebyly stresované přehnanými požadavky na vnější herectví, které by jim ubíraly prostor pro skutečné hledání.

Vůbec: divadlo je v tomto ohledu vynikající věc, když se to šťastně sejde: člověk může hledat, může se přitom zakoktatvat, může se riskantně smekat po mokré podlaze, spousta věcí nemusí mít pod kontrolou, a přesto může intenzivně komunikovat s divákem.

K úvaze mám toto: nevím, jestli gejíz stylizací s nutností častého přepínání, a také poměrně velký počet drobných rekvizit, a značná různorodost akcí s rekvizitami, trochu performerkám nebránil odpoutat se od technických povinností. Připadalo mi, že místy byly přece jen trochu nevolnicemi těch rekvizit a těch stylizací. (Naštěstí jen trochu, nijak přehnaně to snad nevadilo, prostě jen nastolují otázku k tomu, co by se možná dalo zdokonalit.) Možná bych zkrátka preferoval méně těch změn a

přechodů a místo toho hloubkovější průzkum těch stylizací a akcí, které by trvaly déle. Je to na zamyšlení, je to samozřejmě otázka citu, míry, snad i nálady, ...

Je jasné, že stylizace a jejich změny performerům pomáhají dostat se do hry, nastolit nejrůznější pocity a vize, bez různých stylizací by to intenzivní a rozvětvené hledání smyslu byla jen nějaká křeč. Přesto si myslím, že trochu méně těch stylizací by v tomto případě umožnilo cestu ještě hloub. To se to říká, takhle zvenku...

Celkově jsem si ovšem užil krásné hledání smyslu/smyslů. Zajímavé také je, že ačkoli hledají mladé slečny, to hledání smyslu zasáhne i někoho jako já, kdo má v životě úplně jiné vnější otázky a problémy. Jinými slovy: je to dost silné na to, aby se zrodilo zobecnění, aby se ve víru toho konání umlela nějaká abstrakce. Sláva!

Miniatura par excellence!

Vložil Petr KlariN Klár v 26. 5. 2019 Přidat kometář (0)Přejít na komentáře

Inscenaci **Postýlka**, štranberského uskupení *Kufr a kohout*, lze snadno postavit do opozita k pátečnímu **Modrovousovi**. I hravé jevištní sólo všestranné umělkyně, autorky inscenačního konceptu, režisérky a herečky Barbory Hubáčkové totiž do značné míry stojí i padá s ústředním scénografickým objektem, respektive způsobem jeho využití.

Na únosné ploše pouhého desatera minut je kreativně rozehrán strhující scénický esej komplexně tematizující mateřství v jeho rané fázi. Hlavními strůjci jeho úspěchu jsou odzbrojující nadhled, smysl pro temporytmus, funkční gradace i příkladná práce s rekvizitou. Inscenace neútočí, nestěžuje si, nekritizuje, ani nikterak nezabředává do tenat laktační esoteriky. Okouzlujícím způsobem, a s velkou dávkou divadelní upřímnosti je zde sebeironicky komentován přerod mladé ženy v matku. Geneze lásky v čistém, naprosto nekalkulujícím divadelním tvaru.

Hubáčková velmi dobře a bez výraznějších švů kombinuje principy klaunérie, storytellingu a laskavé grotesky způsobem, jenž stejnou silou neomylně zasahuje muže, ženy, diváctvo dospělé i dětské. Nenápadný klenot letošního Šrámkova Písku. Nezbývá než zatleskat!

Petr KlariN Klár

VTAHU: Nepřítel lidu: večírek zmrazených úsměvů a pohybů zastavených uprostřed cesty / rozkoš z hyperexpresivnosti / esteticky kvalitní igelit

Vložil Petr Odo Macháček v 25. 5. 2019 Přidat komentář (0)Přejít na komentáře

Nevím jak vám, ale mně poskytuje hyperstylizace, stylizace „nad rámec zvyklostí“, „nad rozumnou míru“ – pokud je ovšem zvládnutá, což většinou nebývá – rozkoš vysokého stupně.

No a: skupina VTAHU hyperstylizaci zvládla. Snad až na drobné slepé místo odhadem mezi 35. a 42. minutou představení měla show grády a šmrnc i jemnost až do solidně drobných detailů.

Stylizace i využití hlavní rekvizity – vody i pomocné rekvizitní hmoty – igelitu – to vše skvěle fungovalo.

A opět: podobně jako jsem tento víkend psal už asi čtyřikrát – ale tentokrát to snad platilo snad ještě více: ti lidé si nehrají na „dokonalé (damácké)“ herectví, vědí, jakou úroveň přesnosti a intenzit volit, do jaké úrovně jemností se svými dovednostmi jít, a výsledek je autentičtější než ono „dokonalé“ herectví, do kterého se velmi často nebezpečně vluzuje předstírání. Tady jsem žádné (skoro žádné, ale nikdo není dokonalý) předstírání neviděl.

Hyperstylizované a přitom esteticky, pohybově, hlasově zvládnuté akce; přehnané pohyby, které ovšem nebyly prázdnými gesty; a schopnost mnohokrát tyto pohyby v řádu událostí změnit nebo zastavit; takový stylizovaný zesílený pohyb zastavený uprostřed cesty, co může být divadelnějšího? Jeden příklad krásného minimalistického provedení zastavených pohybů – jen jeden příklad z mnoha: srkání vody novinářem ze sběračky po jejím nabrání z polévkové mísy; herec ztuhne s krásně nepřírozeně napnutým tělem, vše je naprosto podivné, ale dokonale v řádu nastolené estetiky i v řádu nastolených témat a významů. Mimochodem, „dokonalý“ herec by to vše provedl o něco čistěji, s o něco větším tělesným napětím, vyzařoval by přitom silnou energii, ale... mohla by to být pěkná nuda. „Nedokonalý“ herec skupiny VTAHU to ale provede přesně tak, jak je třeba pro šťavnatý požitek z minimalistické – a hlavně autentické – akce/neakce.

Tento víkend se zabývám hlavně herectvím, takže jen velmi krátce zmíním krásné naplnění Ibsenova tématu a jeho motivů, a to až do drobných požitkuhodných detailů: například lékař, který prohrál boj s lidem, si jde po představení přit'uknout (dobrou slivovicí, nikoli „shnilou lázeňskou vodou“) se dvěma statečnými divačkami, které se postavily na jeho stranu.

Celkově: požitek ze zvládnuté klasiky, zvládnuté hyperstylizace, zvládnutých technických prostředků, ... Hurá!

D.R.E.D.: Figura cum figuris: radostně hrubé hledání (radostně hrubého) smyslu / solidní nadhled / solidní vnoření

Vložil Petr Odo Macháček v 25. 5. 2019 Přidat kometář2 komentářePřejít na komentáře

Oratorium za angrešt, koloběžku, smrt. Bylo to D.R.E.D.-ovsky rozmáchlé a mělo to D.R.E.D.-ovský nadhled, který umožňuje také hluboký ponor.

S D.R.E.D.-em si člověk zase jednou prožil to, co jinak jen ví, že právě nadhledem/odstupem je možné doputovat k okamžikům hlubokého ponoru (do čeho? do nějakých... podstat...) a právě hluboký ponor umožňuje angreštový nadhled/odstup. Celé to jemně/temně bodalo do jazyka tak, jako píchá právě ten angrešt, jako drsně hladí na kůži psí (vlčí, ...) jazyk – to, moc se rozplývám...

D.R.E.D.-ovské oratorium v člověku vytváří spoustu vizí a interpretací; například živě a tázavě a žíznivě vypráví o smrti smrt'oucí jako o misce angreštových bobulí; důsledné naplnění teze, že příběhy jsou všechny stejné; oslava pomíjivého lidského/vlčího těla; atd., atd.

Ale dnes se chci zaměřit spíš herectví/performerství. Tak jo: zase (píšu to už o pátém představení za sebou, nestalo se mi něco?..) se podařilo nesmírně šťastně zvolit herecké (a muzikantské) prostředky tak, aby to vyhovovalo jak rozmáchlé režijní (či jaké) vizi, tak vlastnostem a přednostem konkrétních performerů. A performeré se tentokrát (není to tak u D.R.E.D.-u vždy) poctivě připravili na své repliky a své tancování (nebo se nepřipravili, ale je jim to už tak přirozené?); zkrátka: skoro každá jejich replika zazněla nejen zevnitř, ale i jako nějaké rezonování nějakých signálů zvenku. Člověk si až musí připomínat ten vysoký nadhled, kterým tvůrci a hra oplývají (a který

člověku naštěstí ve vhodných intervalech angreštovými replikami připomínají), aby se nenechal unést do nějakého nekritického následování těch uhrančivých slovních i tanečních akcí.

Tentokrát skvěle fungovala i jakási typická D.R.E.D.-ovská agresivita – jak v okamžicích, kdy jsou herci na jevišti a cosi nám až (jemně) vnucují, tak kdy jsou v hledišti a společně s námi se modlí (vnucují nám – ale velmi decentně, angreštově příjemně – společnou modlitbu); opět něco, co je na hraně, něco, kde v minulosti D.R.E.D. občas přestřelil a dostával se do nějaké křeče, bylo tentokrát skvěle vyladěné, šťastnou rukou odhadnuté, nebo prostě tak dobře provedené, že křeč se nedostavila a naopak se dostavila rozkoš ze společného bytí, společné akce, společného náznaku modlitby.

Kdybych měl něco zkritizovat, tak jen: jako by se ke konci přece jen určitá křeč do žití herců vplížila; jakoby se trochu vytrácel nadhled a zůstávalo nějaké konstatování nebo lehce neurvalé vnučování nějaké drobně (opravdu jen drobně) patetické myšlenky. Jako by ta poctivost přípravy a hloubka provedení ke konci už nebyly takové jako během většiny představení/oratoria. Ale to se stává a tím si nenechám své skoro až blouznivé nadšení zkazit.

Ted', nádech a let': A lidé žijí. Abdul: silný příběh / silné příběhy / lidé žijí / život žije / žít se musí a může!

Vložil Petr Odo Macháček v 25. 5. 2019 Přidat komentář4 komentářePřejít na komentáře

Silný příběh, ani ten nejsilnější a třeba nejbarvitější, ještě neznamená silné divadlo.

Nadšeně děkuji za barvitě a plastické informace o makro i mikro příbězích z Čechy, kterým u nás trochu trestuhodně nevěnujeme (nebo já osobně trestuhodně nevěnuji) dostatek pozornosti.

Ovšem divadlo, i alternativní, i experimentující, i třeba excentrické, i třeba netradiční a absolutně svébytné, je podle mého názoru vždy založené na něčem jiném, než je příběh (alibisticky se nebudu pokoušet vysvětlovat, na čem – možností je totiž mnoho). Silný příběh může být skvělým východiskem. Může být skvělým základem, na kterém se divadlo zrodí, ze kterého vyplynou vztahy, vize, rytmy... struktura. Ale když se zůstane jen u příběhu, případně se takový příběh jen komentuje a/nebo ilustruje, silné divadlo nevzniká. Podobně jako silné divadlo samovolně nevzniká ze silné hudby, silného obrazu atp.

Nemohu a nechci zlomyslně tvrdit, že by se pro mě divadlo chvílemi přece jen nějak neobjevovalo; určitě se čas od času z té nepochybně upřímné snahy vylouplo, například při hře s některými loutkami, při některých monolozích, při „náletu po třech letech míru“, zkrátka občas jsem divadlo zažil, hurá. Ale většinu doby jsem si užíval právě „jen“ ten silný příběh. Většinou i hezky, energicky, empaticky vyprávěný. Slyšet dobře vyprávěné silné příběhy rozhodně není málo, ale v divadle bych čekal něco jiného, snad i něco „víc“.

Jeden aspekt: myslím, že hercům vůbec neprospívá velké množství ilustrativních a občas i lehce nemotorných rekvizit. Neustálé vázání šátků, věčné uklízení a přemisťování věcí, to vše nepřirozeně zasahuje do vyprávění, rozkládá temporytmus, no...

Klauni, facky, nádory!

Vložil Petr Klarin Klár v 27. 5. 2019 Přidat komentář (0)Přejít na komentáře

All star impro úderka Láhor/ soundsystem se v nejsilnější sestavě, posílené navíc o řadu vlastních ratolestí, vrací do programu Šrámkova Písku. Tato informace u mne vyvolala očekávání zvící ega Václava Klause mladšího, jež bohužel zůstalo naplněno sotva z poloviny.

Rozhodně s povděkem kvituji námět, jenž lačně krouží hned kolem několika atraktivních, navíc částečně tabuizovaných témat, i ochotu souboru tvůrčím způsobem polemizovat s odvěkým předsudkem, že děti na jeviště nepatří.

Junioří scénická spontaneita se několikrát stala zřídlem intenzivní divadelní radosti, starší ročníky zjevně během let nepoztráceli schopnost si společně jevištní rošťáčení naplno užívat a herecký minimalismus Mariana Moštíka má pořád sílu vodíkové pumpy severokorejské provenience, toť základní pozitiva letošní autorské seance s názvem *Než hanba začne fackovat druhé*.

Na straně negativ pak stojí opakované problémy s ovládnutím základních specifik jevištní řeči, pomalý nástup produkce, jenž mne ukolébal do letargie, i neochota hrábnout hlouběji do černohumorných strun zvoleného námětu. Láhoři kladou důraz zejména na improvizaci verbální, divákovu fackování brutálními proměnami tempa i rytmu, žádoucí dějová extravagance, či koncentrace na situační gradaci ovšem tentokrát bolestně chybí. Jednání je pomálu, vrší se slova. Dílčí oživení sice přinášejí zveřejňované vnitřní monology postav, i pasáže zpívané, k povýšení projektu do kategorie uspokojivých to ale bohužel nestačí.

Předchozí úspěchy renomované improvizáční grupy mi totiž nedovolí základní kritéria hodnocení snížit. Příště lépe a soustředěněji, draží!

Dočasně pevný spolek: S Jindrou; obrazy / muzika / půvab lokální umělecké komunity

Vložil Petr Odo Macháček v 27. 5. 2019 Přidat komentář (0)Přejít na komentáře

Divadlo a písně. Veselé a radostné i zadumané a smutné rozloučení s blízkým člověkem, výrazným malířem, muzikantem, umělcem. Je evidentní, že Svitavsko je v komunitním umění požehnanou oblastí, a proto může událost místního dosahu přerůst v dílko zajímavé i pro lidi, kteří do lokální komunity nepatří.

Několik divadelních skupin a pár muzikantů tvoří tak, jak jsou k tomu inspirováni obrazy. Jejich tvorba je dostatečně kvalitní na to, aby zajímala, potěšila a inspirovala i lidi, kteří malíře Jindřicha Pevného neznali a do komunity nepatří. Vzniká dílko s obecnějším než lokálním dosahem.

Bylo to příjemné, laskavé, hebké, a přitom v daném kontextu (předčasná smrt, přátelství, ...) tázavé.

Hana Voříšková: Balada o modré panně a plachém zobáku

Podle mého názoru se do dvou ze tří „divadelních obrazů“ = krátkých inscenací dostal nejen respekt ke smrti, ale také jakýsi patos nebo přinejmenším sentimentalita či zadumanost. Alespoň mně se to tak zdálo. Kromě balady Hany Voříškové, která byla s brilantním nadhledem a zároveň upřímnou osobní účastí na osudu postaviček současně zábavná i krásně tragická, jsem tam sentimentální a lehce povadlé tóny jasně cítil. A teď, myslím, narážím na zajímavou otázku pro divadelní tvůrce i konzumenty: jak je to s patosem nebo sentimentalitou nebo lehkou povadlostí? Jsou vždy nepatřičné? Podle mého názoru nikoli, musí se s nimi ovšem zacházet citlivě, s přiměřenou dávkou opatrnosti. A především: nesmí být vypočítavě naplánované, vyfabrikované.

V události, kterou jsme v Písku viděly, rozhodně nijak vyfabrikované nebyly. Nechal bych tedy už na vkusu a míře každého účastníka, jestli mu to takto připadalo přirozené a přiměřené. Mně osobně vcelku vzato ano.

Celkově: zajímavý zážitek, zajímavé malby, inspirující setkání.

Košská dávka teatro punku!

Vložil Petr Klarin Klár v 29. 5. 2019 Přidat komentář (0)Přejít na komentáře

Inscenace **No time for losers**, letošních šrámkově-píseckých debutantů, uměleckého sdružení **JAMka-drumka**, mi v nedělním dopoledni poskytla přesně to, po čem jsem právě toužil. Kreativní, omšelými konvencemi nikterak spoutaný, a energicky parádně výbojný, direkt mezi moje ránem sotva rozlepené oči. Výživnou, šťavnatou, herecky i výtvarně na pohled nanejvýš vášnou, snídani šampionů. Je výborné že svitavská divadelní budoucnost ostře odmítá hipsterskou konformitu, a dravě jevištně interpretuje svou nespokojenost s okolním světem. Sympatická tvůrčí skvadra přitom zdaleka nezůstává u pouhého scénického apelu, ale překvapivě se jí daří i v rovinách humoru i citovosti. Původní předloha, vzešlá z britkého pera jednoho z postarších enfant terribles současné domácí dramatiky **S.d.Ch.**, byla důsledně aktualizována, a následně infikována ústředními strůjci úspěchu svitavské toaletně punkové rapsodie: neotesanou múzičností, nakažlivou radostí ze společné jevištní souhry, bezprostřední komunikací s publikem a velmi dobrou verbální interpretací vrstevnatého, a vulgarismy neskrblícího textu.

Z hlediska žánru je **No time for losers** vysoce funkčním kompilátem principů kabaretních, divadla loutkového i objektového, poezie i moderní činohry. Živoucí definicí herecké plasticity, i nezpochybnitelnou korunou inscenace je pak „sebevražedné“, naprosto umělecky uvěřitelné sólo **Anny Stenzlové**, coby zpřítomnění odvěkého dilematu tvůrčí, emocionálně rozjitřené osobnosti, permanentně těkající mezi svody konzumu, dosud nepoztráčenými ideály a totální amputací sebeúcty. Tento zásah v mé hrudi zanechal jizvu, která se nezhojila dosud. Stejně tak mou hlavu neopouští otrěsná Davidova odrhovačka Ruská Máša, jejíž zařazení na playlist pro mě představuje jedinou skvrnu, hyzdící krásu inscenace, jež jest Vivienne Westwood 58. ročníku Šrámkova Písku. Svitavy, díky, těším se na příště!

Petr KlariN Klár

Zdá se mi to nebo je to pravda?: Nebyl letošní Šrámkův Písek neobvykle zdařilý?

Vložil Petr Odo Macháček v 11. 6. 2019 Přidat komentář (0)Přejít na komentáře

Myslíte, že to tak bylo? A pokud ano, tušíte, proč tomu tak bylo?

Šrámkův Písek je už mnoho let výjimečnou divadelní přehlídkou. Za méně než 48 hodin člověk vidí kolem 14 představení, účastní se mnoha debat, sní mnoho klobás nebo nakládaných sýrů, vypije neměřitelně nápojů, občas i chvíli spí.

Hlavně ovšem: dosti pečlivě vybraní hrající tvůrci mají vždy téměř všichni společnou jednu věc: intenzivně umělecky hledají; zdařile nebo nezdařile, srozumitelně nebo nesrozumitelně, vlídně nebo nevlídně, s řemeslem nebo bez řemesla, více či méně připraveně, obvyklejší či neobvyklejší formou, ... Myslím ale, že letošní ročník byl výjimečný zdařilostí či kvalitou provedených performancí. V mnohých ročnících si člověk sice užíval bohatosti forem a skutečné hledajících tvůrců a nekomerčnosti a nekompromisnosti a otevřené mysli a podobně, což je podle mého názoru samo o sobě skvělé a s přehledem to stojí za ten jarní víkend, nebývalo ovšem možné říci, že se občas neznudil nebo neotrávil značnou mírou řemeslné divadelní nekvality (týkalo se to dramaturgicky nezvládnutých kusů,

chybného odhadu hereckých možností performerů, nezvládnutí prostoru, základních řemeslných nedovedností apod.).

Figura cum figuris, foto Milan Strotzer

Letos si ovšem vzpomínám ze zhruba 14 představení snad na dvě, která mě v nějakém smyslu unavila, nezaujala. Zbytek byl pro mě buď doslova vzrušující nebo alespoň s přehledem stál za vidění a prožití. Je to náhoda, šťastná konstelace čehokoli? Nebo je to nějak zákonité?

Má více lidí potřebu hrát nekonvenční divadlo? Má více lidí nějaké zkušenosti nebo dovednosti? Má více lidí otevřenější vztah k umění obecně, větší přehled atd.? Je více skvělých učitelů v ZUškách? Nebo je to všechno letos náhoda? Nebo nic zdařilého nebylo a jen se mi to zdálo? Co myslíte?